

Kolditz

Blad	Frejdagisve, 17 februari.	1891.
------	---------------------------	-------

Pistegueriese i. Terres septu

Þar er grein sýra Jóns Árngrímssonar,
 um þóttvergið á íttessýgile, sem s. Landnám
 '6. bl. Svolduís virtist að vera
 latmet sýr, og hann hafi ritat hana
 áður en hann las ritari grein minna
 um þóttvergið (á Lausald XVIII. 3.
 1891.), þá lét þy á svo stóðlu neqja
 að vísu síð þeirrar greinar og birta
 lesendur að athuga hann vandlega
 að hún væri sá sönn og rétt.

Þú ert geta ríktur þessu máli svo
 gagn eigi í vortur matar og verra vel
 þunnungu, enni einangis þag af þessu
 vega sjóðans heldur einnig Elsum sjóðs-
 vegna í sjóðnum, Ástandi þeirra
 og Maðs, annars fleira, sem til
 af eina þarf að taka.

Be.

Smásmuglegar vaxtafórnir.

þannig var komið at orðis ginnur
 Kveldsiðs miðlega í grein um félaga
 skap. Hér er sýslu er engi stofnun til at
 dreifa er nefnt geti vart la stöðum,
 nema sparisjóðurnum á Eyrabænum og ef
 þetta orðtaki á við hann, þá er ^{það} af
 því þó er miðandi, ante þess sem þá er
 ranglaust; því vildi þy sterklega miðmæla
 því, þu jafnframt vildi þy nota taki þess
 til at hvetja lesendur Kveldsiðs til at hlýna
 at sparisjóðnum, stu ríttara: hlýna at
 efna hæg allra þeirra er þeir ná til með því at
 hvetja þá til at leggja í sparisjóðum; eð

hugsumarhættur þarf bestur at útrýmað
 at menn liggi með þingna á kistu loftinn-
 um, hvar lítur sem þeir eru, þat þarf at fá
 sem flesta til at byrja at leggja inn, þó
 lítit sé. Einnmitt þat getur ortit til at
 menn verði góðir félagsmenn; þat getur
 ortit undirvót félagssteypan. Ögum þess
 nýja nóg með þetta, at menn leggi sem mest
 i spari sjótum á Eyraþarveru (aðdríttat þat fl
 sem ekki verður orlofti svip á arðsamari hátt);
 þat þarf at koma upp spari sjótum (auka
 sjótum), helst i hvarjum hreyr; við hvar
 fastan skóla ætti slíkur sjótur at vera; og
 umfram allt at vera loftu á at leggja auka-
 um i þá; þessir spari sjóttir ætlu svo at standa
 i sambandi við stótti spari sjótina á einhvar
 hátt; mi vil þy birta ein hvarja góða mann
 at koma með vil þögn i þá átt, at koma þessu
 vel fyrir til framkvæmda.

21/1-91. J. H.

Hvite fyrster viser (gentle Overdrag).

Þat var vor. Vöngdjan
 sveif fagnandi og yngjandi, yfir löndin.
 Þat var tími roðanna. Ó, þú fagra, ilm-
 andi roð, sem mamma þín hafði frá elstu
 tímann dalað og lofað! Anna Kræm söng
 um þig í fögnuði lífs gloti sinna.
 Hósti þú hjóla-lofi þínu uppi í hávönd-
 um söng. Þú losuati um tunguhaft
 skáldsins í Provence, og hann andaði
 af þess elmi þínum: mjög þrifum söng þann
 um ástíra, sem blundaði í þínum varma
 bítar. Kynslóð þín kynslóð leggjumst
 vjer sem durt í durtit, en þú er ofin lega
 um og blómleg, drottning blóðanna, fagra,

ilmautisvís. Stattuinn skotansinn
hafði á þing og segir á sínum hatti sögu
sína: horten kromblót þín hvar eftir
annat myndast af dæftberanum.
En vjer leggjum enn forinad á þau kalda
sitseiningu. Eftir því segir leður frá
myrta rosanna. Nummolasögnin
hefir kasat blöju sinni yfir það, en
vjer vögunn dreypta kemur upp.

Það var á morgni skópnar vorko-
inn. Edensgarden var lokaður og Kerið
varð hlíð hans með sveipaðum everi.

Hinn hegnandi og gæti: "É veistu þinn
auðlitis skulda brands þeggs meyrda"
komu hart niður á Adlam, þó jörðin
veitti þegnum og þjóðum norðingum,
engur situr en sitsti því er hann
hafti sátt.

Eva stóð í gjaldlyrunum og hlut-
ði eftir fötu taki Adlams. Hinn var
hrædd og skjálfaði, þó hann hafði
á leið: vort vortu at komna þessa
seint heim: það var komið at sólarlagi og
stuggumir komu at vortalangir og dinnur. Etti
villidlyr hafi komið at konunni? Sta
etti hinn leyndarloinn fulli övinnurinn,
clautinn hafi komið á leit hans? Vit
þessa hugsum vort þinn svo gagn tekim af
ötto, at kemur vort þvöngt um auðlirinn.
It. Hinn hljóp af stöð, gættu síns og
hind, sem á clautaus of boti, flyt midan
vortmanni; hún ásefði inn í skóginn
sönnu leitina sem hún vissi, at mætur hann
ar var vortur at komna heim at hinum
litla bletti, sem hann hafði tekið til
vortmannar fyrir Kori og ávæði.

Þar lá Adlam sofaði, með hrokel-
ótinn og samflokkum þegnum, þar
sem hann hafði hneigð niður at magna
af eritti dagsins. Andarloinn hans
var þungur, vortadroparnir sátu sín og
gættu á einni háus og blóðþvöst skor-
vortinnandi sögnutist utanum hann

þar sem hann lá og hnefdu svefnis-
haus. Þá svalt hjarta Evu af elsku til
manns síns. Hinn fell á knie, forinadi
höndum til himins og bat: Dróttinn
Jehovah! Þat var ekki hann, heldur
jef, sem braut á móti boti þeim. Þó
in er ekki hann, heldur min! Heyrdu
þou minn og hlýðdu á kúsin sálar minnar!
Ljettu hegnirgunni af konunni og leggdu
þessa mjer á hertar. Vortu mörk-
ann samur og lofatu mjer at vera
þunga vorti þegnum. Dróttinn Jehovah!
ekki hann, heldur jef.

og Eva fór at gráta.

En í því leit himn brennandi sólarhliti
frá og loptit, sem sveif í kring um himn
sofanda mann og hina grátu konu,
vort allt í einu svo undursamlega il-
þerungit. Hvar fyrstu rósir voru þá
sprungnar út á þegnum umm.

Og Adlam vortuati brosaði: Frá hertar
sinnu rósakrönnu flaug ljós álfur
vortarinnar til hans og hvíðladi:

"Vegur mannins gætur aldreis ortit svo
þegnum at státtur, at átt konunnar gæti
erri; þarist hann rósinn".

(Þr. þ. þyddi)

"T morgun. T morgun."

(eftir Turgenev)

Hvortu mjer annar ginni hald-
laus er hvar dagurinn, þegar hann er lit-
inn! Hú sjaldgæft er at monjar sjást
eftir hann! É hvetlikti meiningarlausu
hinnu þu hafa þinn allir litit hjá, hvar
eftir annan. Og þrátt fyrir þetta
vill mæturinn þó lifa, og hann meður lífi
mirkis, vortu á það, vortu á sjálfan sig
og á fram titina. Hvortu eftur hann
innvortat er, at ökonnu dagarnir vortu
erri, einu og hinu? Þat innvortat hann erri
heldur erri, (hann hugsar bara en vortu um það)
því hann er ekki hneigður fyrir
at hugsa, og það er njetu gjört af konun!

"Eftirmorgun! á morgun!" þá er þetta,
sem hann huggar sig við, þangað-
til hit sitasta "á morgun" kastar
hannum í grófina.

Og þegar maður er lagstur í grófina,
er maður af sjálfu sjer hettur af huga.

(Þor. J. Þjóldi).

Því er þessi ódægasti?

(Sýnir Þorgerjann)

Þegar þú heyrir Róthschild, þinn
ríka, króka, sem af sínum feykimikli
kerjum gefur mörg þúsund til þess, at veita
fátökum börnum uppeldi, sjúktum
læringar og eldhránum athlymingu
þá verð þú hrifinn, þú króka þinn líka.

En þá dættu einn ójálfátt í hug fátök
bónda þjón, sem tóku smáa farlaust
barn, er var skylt þeim, í einu gjör-
emanda kofa.

"Vilt þú þetta litlu litlu til okkar,"
sagði konan, "at veita þetta þetta sitasta
eyrirum, sem við eigum í eigin okkar."

Þú getur ekki einu sinni heyrst eitt
í eiginu okkar á eftir."

"Já já," sagði bóndinn, modurinn kemur
"vilt þú þetta þetta þetta þetta þetta."

Þú þetta bónda getur Róthschild
ríki einn jafnað!

(Þor. J. Þjóldi).

Heiða.

Flasi og eldgos, hallar og þest
hafa niðr íslandi þjarkat,
en einn veit ég vortan þess óheillagest,
sem si hefur hirt ortit onjarkat.

— " —

Þat er þinn hóflái Bachus, er oss
byrtar sitt lauskeita eiður;
morgun hans banaðni bókunarfoss
botnast djúpur og heitur.

— " —

Því állu því heita, sem á maður til C,
hann munhverfir, nennir og eyðir;
lífinu hans bregstir í lastanna spil

lífnum og sálarferst dýgja.

— " —

Heilau og manvorti, fjöri og fé
fó oss í burta hann stelur,
Gudsordisniðr uppigustast og epl,
en givesthätt og manvorti elur.

— " —

Svo hefur þat gengid, — svo gengur þat enn;
opt gótan dreng Bachus ríðr leggja,
því einast hann vonstu og vöðustu man
sjer velur í lífinu segja.

— " —

Þú mál er at vaxna, — þú segir yfirkur sattu,
at svo búið ma' enni stunda;
þetta þarf á hlauð og herja á þann hratt
og hrekja þann í landi þann fjanda!

— " —

Þindum þú mit onkur bóðalag niðr
niðr Bachus, heitustu minni;
lit þott sé handvinnu fjöruft og fítt,
því þjálfbotum Mortonanna egnir!

— " —

Þann! allir áfæm! til atloju skjótt
gegn erlendum laudráða fjanda.
Þú göngum í bindindis fylkingu fljótt
"og þeir falli, sem ná ei at stunda!"

X. V. Z.

Frá þessum formverri.

At "hinum gömlu tínum" veri komu þessi
it her íslandi til fiskejar, og þat er ondu onni
laugt sita; ni þinna lítelega sálfar áralagist;
eg man þó til, at þessu maður hefur þjarkat mig yfir
þessu á; þessi þinn heitur fyrir, þinn þinn ára-
lagist; en þat er alveg þott at þetta til fiskejar átti-
líttu komu þessi: Þessu; þat er sjálf þat
ortit svo þinn; si var lítt at þessu voru þess þess-
mann; allir þessa þess þess þess þess þess
þessu gömlu tínum, sem þessu var þess-
mann; þinn var þessu margar ver lítt; eg
stla minni at segja sögu þessu; eg er þessu af þessu
nytt til þess. En onni datt þessu þessu at þessu þessu
þessu blóði íslandi þessu þessu og þessu þessu þessu
ilddi at. Þat þessu þessu at þessu þessu þessu

en formannskapurinn þó ekki ávallt henni
 til eindregins lofs ef til vill. Hinn helsti komi
 8. og 9. tímum fyrir sátta nefnd á árinum
 1824 til 1833 kirklingasamturum og er gjalt
 allaf kirkendi og helir allaf eigna. 1824 er hún
 & Elfasli tilkennilis og korr þá Ólaf Jónsson
 í Hafliða kosi fyrir „ranglát ort og öskif“ um
 sig; Ólafur varð að borga 1 spesiur sta 3 rixdali
 m. v. og þurftur lét ver ei lynda annað en sara
 Jaldó þröfastur gangi i borgum fyrir Ólaf
 og þat gæddi hann. Árit gætti 1825 byrjar
 skilnaðarmál kemur og manns kemur þús
 Egillssomar i Þorjunnai; 26. maí þat ár ætja
 þau um leyfi til at skilja at borti og song,
 „sönnun eliks laundemis“; voru borti áfram
 um at skilja og voru þá anda beinu at elita sam-
 vistum; at varð þá ætina milli þeirra
 at „koma þurftur slendur fyrir búinn sam-
 eigin legum skulðum sta gjöldum; maturinn
 fer þar frí vit.“ Daginn gætti lét þurftur
 kalla fyrir sátta nefnd Gísla Ólafsson
 i Meidungrarholsti. „Fyrir at kafa þurftur um
 öskipadrinnu einu hja eja (þurfti); andir-
 inn varðea, at kóli lofði at borga þurfti
 sine a i fardögum. Árit gætti 1827, 10. júlí,
 korr þurftur, þá til kennilis & Eöu, jón Jónsson
 i Kellu kosi, „fyrir áborgat formannskap
 til kemur fyrir að elita vettar vortid“
 og fyrir meitordi; i formannskapið kinnatoti
 þurftur 3rd. m. v., en fyrir „óræðumlandis ort-
 in“ til þurftur ökyldi jón borga 18 öskilðinga
 til þá kakra og þaka þau apur. þurftur þekur
 2 rd. 48 ösk; kett var jón gættir gætt. Gætti
 þat sta árit 1828 skelli þurftur vit man-
 inn; var söt inn komungu leyfi til þeo a
 sötta fundi milli þeirra G. jóni þatir og „örkadi
 maturinn þess ein kunn, en koma einnig“
 ötendur i sátta bókinni; voru þau þá kalli
 signalans i kvort umnig ökyldi kalla þeim söt-
 um er þá kaffi. Árit 1831, 9. des öskufuði
 þurftur 2^{ur} fyrir sátta nefnd útaf, eja völdum

min öskubandnis or fann: Geim Pali Hafliða
 eyni a Eyvorbarsa er lör ein öskuband or fann
 apur og til þessu Þjarnabóttur, vinnukom i Þin-
 arshöfði; þat sötluot en ri strax; enri þur
 en 13. jan. 1832; þat þá til þurftur apur ein ort
 borgadi 2 rd. til þurftur. Árit 1833
 vortur ötala apur i milli sama Pali
 Hafliðssomar og þurftur, þá i Gardhel;
 þurftur öskufuði þonun þá, 23. júlí, mál
 annars fyrir at kafa elegit af er (3. þurfti)
 hattinn ofan i ljosis i lakt. Þuo laun,
 at Pall borgadi þurfti 2 spesiur sta 6rd. m. v.
 Gætti þessu framhaldi i málaförum þurftur
 vortur at ötla, at hún kafi þurftur burtur öskub-
 eyrar, sátta umdöni, þat kemur þurftur mienne
 geti i sátta bókinni fyrir en 1853; þat, 21. nóv.
 öskufur þurftur einarodi. a Þynarbanna þurftur
 þurftur öskufuði a Þotgúl, „fyrir eja vett öskil-
 borti leyf ortalag“. þat þat þat apur og
 var evobit. 4/2-91. J. St.

Vafsgata
 En i Þrínlandi hafi.
 Gætt a Talandi.
 Þor i Þljótsblit.
 Krummannu nafn i fottöld.
 Þor a Þúslandi.
 Þylki a Norðurlofðum.
 Þar a Austur löndum.
 Les um þafstafi öndur gætti, er komungu ríki
 i Norðuralfu; les önda öskufi öndur gætti,
 er karrþur i Talandi.
 Siggeir Einarsson.

þor.	mar	oje	oje	dint	jeg
sem	in	or	um	bund	styg-
jeg	min	At-	ald-	þó	i
er	litr.	þer	a	þeð	þar
þis	and-	ir	að	inn	beð?
öa	ur	ag	þver	a	legt

Þinn þjer ið. þjörhendur. J.

Þistjóri: Jóni Þelsson, Stokkseyri.